

MÚSICA

Imatges innecessàries per guarnir una gran partitura

Ono signa una solvent versió del 'Rèquiem' de Verdi amb 'mapping' incorporat

Crítica

XAVIER CESTER
 BARCELONA

'Rèquiem', de Verdi L'AUDITORI 21 DE MAIG

Necessita additius el *Rèquiem* de Verdi per poder desplegar tota la seva força? En absolut, la qual cosa no vol dir que una pàgina que ja ha sigut objecte de coreografies i posades en escena no pugui admetre altres intervencions. Negar aquesta possibilitat seria desconfiar de la capacitat de resistència de les obres mestres, però el mer fet que sigui possible no és condició suficient. Cal que la relectura afegeixi, complementi, enriqueixi o, per què no, qüestionï el contingut de la partitura amb coherència i rigor.

Aquests supòsits van estar del tot absents al *mapping* amb què l'estudi Slidemedia va guarnir l'obra verdiana. Darrere la iniciativa de L'Au-

ditori s'intuïa un motiu mai gaire explicitat quan es parla de la necessitat d'innovar el format dels concerts: la creença que la mera escolta és un acte avorrit i que cal distreure el personal com sigui. Amb imatges d'inspiració sovint naïf (el temple inicial, les guspides de foc) que només es veïen nítides en l'espai al fons de l'escenari, on mai veurem l'orgue que li falta a la sala, de distracció n'hi va haver ben poca.

La mirada lúcida de Kazushi Ono

Només els espectadors que se senten saturats amb facilitat pels estímuls visuals es podien descentrar d'una versió del *Rèquiem*, ja que no excepcional, sí solvent. Kazushi Ono va menar les forces vocals i orquestrals amb pols ferm, graduant bé les tensions i caracteritzant cada episodi amb una mirada lúcida que defugia els escarafalls apocalíptics i els desbordaments melodramàtics. Va ser una versió mesurada, a anys llum de la batuta incendiària de Gianandrea Noseda a començaments de temporada al Palau de la

La proposta del *Rèquiem* en 360° a L'Auditori va incloure un *mapping* realitzat per l'estudi Slidemedia per acompanyar la interpretació de l'OBC. MAY ZIRCUS / L'AUDITORI

Cohesió
 A les ordres del seu director titular, l'OBC sona molt bé

Música, però no per això menys vàlida (a més de resistents, les obres mestres admeten òptiques contraposades). Una versió que es va anar desplegant de forma ineluctable fins al recolliment, més consolador que nihilista, amb què es tanca el *Libera me* conclusiu. El concert va servir també per certificar que a les ordres del seu titular l'OBC sona molt bé, amb una remarcable cohesió que quedava més de relleu en alguns delicats finals de secció.

Com al Palau, l'Orfeó Català i el seu Cor Jove van unir forces amb una resposta compacta i equilibra-

da a la qual només faltaven unes petites dosis extremes de potència en alguns passatges fragorosos. Més desigüat va ser el quartet solista, en què només la noblesa indiscutible del fraseig de Michele Pertusi (el baix italià també va estar present a la versió del Palau) era de qualitat extra, tot el contrari del cant desmanegat i els problemes tècnics del tenor Bruno Ribeiro. Cridada a l'últim minut, Carmen Solís va complir amb eficàcia en el repte que té la soprano en l'última secció, mentre que una mat Ana Ibarra va tenir intervencions irregulars. ■